

РЕШЕНИЕ

№39

гр. Перник, 01 февруари 2012 година

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на двадесет и пети януари, две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ

ЧЛЕНОВЕ: 1.СТЕФАН СТАНЧЕВ
2.ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря Т.М. и с участието на представител на Окръжна прокуратура - Перник - прокурор Стефанова, като разгледа докладваното от председателя Георгиев КНАХД №5 по описа за 2012 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С.П.В. ***, против решение №954/16.11.2011 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №921 по описа на съда за 2011 г. С атакувания съдебен акт е потвърдено наказателно постановление (НП) №1356/16.05.2011 г. на Началник група в сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР - Перник, издадено срещу жалбоподателя В. В ЧАСТТА, с която са му наложени следните административни наказания: „глоба“ в размер на 100 (сто) лв. на основание чл. 179, ал. 3, т. 4, предл. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП) (ред. ДВ бр. 10/01.02.2011 г.) за нарушение по чл. 139, ал. 5 от ЗДВП и кумулативно „глоба“ в размер на 500 (петстотин) лв. и „лишаване от право“ да управлява МПС за срок от 12 месеца на основание 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДВП за нарушение по чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДВП.

Същевременно с решението си районния съд е прекратил производството по делото във връзка с обжалването на останалата част от процесното НП, с която са наложени административни наказания: „глоба“ в размер на 10 (десет) лв. за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДВП и „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лв. за нарушение по чл. 100, ал. 1, т. 3 от ЗДВП.

В жалбата се съдържат твърдения за незаконосъобразност и необоснованост на обжалваното решение. Съдържа се оплакване за наличие на процесуални пропуски, допуснати в хода на административнонаказателното производство, както и се твърди, че районния съд е подходил субективно при преценката на доказателствата и не е обсъдил възраженията на жалбоподателя. Съдържа се и твърдение, че с решението неправилно е прекратено производството по делото без да се разгледа въпроса по същество по отношение на наказанията глоба в размер на до 50 (петдесет) лв.

Касационният жалбоподател в съдебно заседание чрез адв. Александров поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, ОД на МВР – Перник, не се явява, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Стефанова, дава заключение, че жалбата е неоснователна, а атакуваното решение – правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд – Перник, след като взе предвид становищата на страните и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 217 и следващите от АПК, намира жалбата за неоснователна, като мотивите за това са следните:

Относно твърдяната от жалбоподателя „необоснованост“ на първоинстанционното решение следва да се отбележи, че такова касационно основание не е сред изброените в чл. 348, ал. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2, предл. 1 от ЗАНН. Колкото до необоснованост, като резултат от съществено процесуално нарушение във връзка със събирането и преценката на доказателствата, допуснато в хода на производството пред първата съдебна инстанция, такова при извършената касационна проверка не беше установено. Районният съд е събрал по надлежния ред необходимите и относими доказателства и след съвкупната им преценка, като ги е обсъдил, се е мотивирал съответно на постановения диспозитив.

В останалата си част, доводите изтъкнати в жалбата не се подкрепят от доказателствата събрани в производството пред районния съд, въз основа на които са направени фактическите заключения в атакуваното решение.

Районен съд – Перник, на база на представените и събрани пред него доказателства е приел за безспорно установени описаните в АУАН и издаденото въз основа на него НП обстоятелства по вменените на жалбоподателя нарушения.

При така установеното от фактическа страна районният съд е приел нарушението по отношение управление на МПС по републиканските пътища без заплатена винетна такса и нарушението във връзка с отказа на водача да бъде изпробван с

техническо средство и да направи медицинско изследване за наличие на концентрация на алкохол в кръвта, за безспорно установени, подведени под съответните правни норми и съдържащи състава на вменените на жалбоподателя неправомерни деяния, със съответно определени наказания. Съдът е приел актовете, обективирали административното нарушение и цялото административнонаказателно производство, за издадени от компетентни органи, в кръга на правомощията им и в необходимата форма, без допуснати процесуални нарушения или несъобразяване с материалния закон, които да са основание за отмяна или изменение. Относно частта на НП, с която са наложени административни наказания „глоба“ в размер на до 50 лв. районният съд е прекратил производството по делото в тази му част, поради недопустимост на обжалването по силата на разпоредбата на чл. 59, ал. 3 от ЗАНН във вр. с чл. 189, ал. 13 от ЗДвП.

От съдържанието на жалбата настоящия съд прави извод, че жалбоподателят не е доволен от първоинстанционното решение, тъй като твърди се, съставът не е взел предвид липса на номер на акта, въз основа на който е издадено процесното НП, както и погрешно изписване на адреса на нарушителя, което било недопустимо. Настоящият състав не намира твърденията за основателни. Приложеният по делото акт за установяване на административно нарушение съдържа номер, като същия е съответен на посочения в наказателното постановление. Следва да се уточни, че няма изрична законова норма, която да задължава контролните органи да поставят номер на акта още в момента на съставянето му, още повече като се има предвид мястото, където обичайно се съставят АУАН по ЗДвП – извън деловодните служби на институцията. А и императивната разпоредба на чл. 42 от ЗАНН, указваща какво задължително следва да съдържа актът за установяване на административно нарушение, не предвижда като условие за валидност, същия да бъде номериран – достатъчно е същия да бъде датиран.

Във връзка с оплакването на жалбоподателя, че посочения адрес (вероятно се има предвид НП) в гр. Трън е неточен, което било недопустимо, съдът намира същото за несъществено несъответствие. Ролята на адреса в актовете, обективиращи административните нарушения и налагането на наказания е с оглед надлежното участие на лицето, срещу което се води административнонаказателното производство, с цел гарантираното му право на участие в процеса и реализиране в пълнота на правото му на защита. По делото не се установи жалбоподателят да е бил лишен от това си право, поради ненадлежно призоваване заради допуснатото несъответствие, като същия своевременно е ангажирал своята защита и пред наказващия орган и пред съда.

Няма основание оплакването в жалбата и във връзка с възражението, направено от жалбоподателя пред административнонаказващия орган и липсата на отговор по него. Районният съд, след като е изследвал въпроса, мотивирано е отговорил защо не приема това за процесуално нарушение, допуснато от административнонаказващия орган, които изводи

настоящия състав споделя. Нормата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН съдържа указание за преценка на възраженията направени от субекта на нарушението, като се дава указание за разследване само в случай на необходимост, което е въпрос на преценка. В случая административнонаказващия орган, е застанал на позиция, че такава необходимост не е била налице, поради което разследване в тази посока не е проведено. Съдът от своя страна, чрез необходимите, допустими и относими доказателствени средства е провел съдебното следствие, като е изследвал всички наведени в жалбата насрещни основания и мотивирано се е произнесъл по това оспорване.

По останалата част от жалбата настоящия състав намира следното:

Разпоредбата на чл. 139, ал. 5 от ЗДвП гласи, че движението на ППС по републиканските пътища се извършва след заплащане на винетна такса по определен ред, като съответно санкционната норма на чл. 179, ал. 3, т. 4, предл. 1 от ЗДвП предвижда глоба с фиксиран размер, за водач, в случай на управление на ППС за превоз на пътници с 8 или по-малко места с мястото на водача по републиканските пътища, без да е заплатена задължителната винетна такса. Жалбоподателят само изтъква, че не е съгласен с тази част на решението на районния съд, като доводи не се сочат. Твърденията в съдебно заседание, изложени от процесуалния представител, че „документите“ – един от които и такъв за платена винетна такса, са представени на контролните органи, не е подкрепено с доказателства нито пред районния съд, нито пред настоящата инстанция. А фактът на заплащане на винетна такса се удостоверява с издаване на ценна книга, наречена „винетка“, притежанието на която е условие за реализиране правото на ползване на републиканските пътища, както гласи чл. 10а, ал. 5 от Закона за пътищата (ЗП). Съгласно т. 1 на ал. 5 на чл. 10а от ЗП винетката се състои от две части, като първата се залепва в десния ъгъл на предното стъкло на автомобила, а втората част във вид на талон, се съхранява от водача и служи за доказателство за наличие на винетен стикер. Твърдението си, че такава такса е била заплатена, жалбоподателят не е доказал, нито е представил пред съда като доказателство въпросния талон. Правилна е преценката на районния съд, че относимо е ангажирана отговорност по чл. 179, ал. 3, т. 4, предл. 1 от ЗДвП, както и съобразено с фиксирания размер на глобата – тук няма възможност за преценка.

На следващо място разпоредбата на чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП съдържа хипотеза, при която водач на МПС отказва да бъде изпробван с техническо средство или не изпълни предписание за медицинско изследване на концентрация на алкохол в кръвта. При такъв фактически състав се предвижда кумулация от две административни наказания в определени граници. Фактът, че в настоящия случай е налице предписание за медицинско изследване игнорира момента с използване на техническо средство – дрегер, независимо какви са били мотивите на контролните органи да насочат водача към това

изследване – дали отказ на водача, какъвто той оспорва да е направил или съмнение на проверяващите относно начина на изпълнение указанията към водача за изпробване с дрегера. Главен факт тук е вписаното в акта обстоятелство, че водачът „лъха на алкохол“ – все пак преценката законодателят е оставил на служителите на пътна полиция. Обясненията на жалбоподателя, че не е направил изследването по здравословни причини са неубедителни и нямат отношение към казуса. Предвид всичко това намираме за правилно решението на районния съд да потвърди НП и в тази му част.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя във връзка с прекратяване на производството по делото по отношение на частта от НП, с която са наложени административни наказания „глоба“ в размер на до 50 лв. вкл. Правилно е решението на първата съдебна инстанция. В тази си част НП е влязло в сила в момента на неговото постановяване по силата на разпоредбата на чл. 64, б. „а“ от ЗАНН, поради което образуваното по отношение на необжалваем акт производство е недопустимо и следва да бъде прекратено, каквото е и сторено.

Предвид гореизложеното, след извършената от касационния съд и служебна проверка на атакувания съдебен акт на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, относно валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, пороци, които да съставляват основание за касирането му не бяха установени. Обжалваното решение е правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде оставено в сила, а касационната жалба – отхвърлена, поради неоснователност.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд – Перник:

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №954/16.11.2011 г. на Районен съд – Перник, постановено по НАХД №921 по описа на съда за 2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.